

На пѣтъ за село К . . .

(Споменъ отъ войната).

Тежко се пѣтува безъ пѣтъ, дѣждѣ вали като изъ вѣдро и азъ едва настигамъ другаритѣ си опѣлченици, които подъ тежкия товаръ и напрѣднали години сѣ трѣгнали да изпълняватъ дълга си спрѣмо отечеството. Минахме р. Арда по мостъ направенъ на лодки. Арда е бързотечна и тукъ е твърдѣ голѣма, и ето вече 2—3 пѣти е кѣсала моста. Отбихме се на дѣсно и достигнахме шосето. Каква благодать да пѣтувашъ по шосе, като си вървѣлъ 3 дни пѣша въ дълбока калъ безъ пѣтъ. Това е първото шосе, което видѣхъ въ Турция, която бързо бѣше прѣгазена отъ храбрия бѣлгарски войникъ. Обширнитѣ нивя отъ двѣтѣ страни на пѣтя се размѣнятъ съ малки и гѣсти дѣбрави. Око̀то се мами и търси задъ всѣки редъ шума и прѣпрѣченъ храстъ малкото селце, но то бѣга, крие се, защото ще го видите само, когато се надвѣсеге надъ него. Тамъ долу, тъкмо въ политѣ на височината, е селото К . . . Тамъ подъ хѣлма протича еда шумлива рѣчица, тя слиза бързо, и лѣкатушейки прѣзъ равнината бърза да стигне Марица.

Селцето К . . . е кацнало въ едно отъ най-хубавитѣ гнѣзда що красятъ нашия новъ край. Отъ височинитѣ на хѣлма се вижда какъ долината се стѣснява подъ единъ вѣнецъ отъ кичести планини. Вижда се сѣщо шаренъ килимъ отъ бахчи, ниви и върбалакъ, срѣдъ който по двата брѣга на лудата рѣчица неуморно бучатъ воденични колелета. Погледътъ обхваща голѣма